

**Menniskians wandring,
klagan, förändring,
dygdens strålar, pennan
här målar...**

Rogbergius, Johannes,

1 Ic 1691 Alandra, Catharina

National Library
of Sweden

Menniskians Wandring / Dugdenes Strålar / 16 2
Klagan / Förändring / Pennan här målar.

Då Jordom

Ehrebörne / Dugd · Edle och Gudfruchtige Matrona

Gust. CATHARINA ALANDRA,

Den Ehrelydige och Wällärde Herrens

Her LAURENTII KIELLINI,
Wälmeriterade Pastoris i Sundz och Stårens Försam-
blingar / för ihetta

Älskelige Huns · Äbra:

Effter ren berömmelig Lefwernes Wandel och saligh Hä-
danfärd / i sin Hwilo · Sammar i Sundz Kyrckja / den 29 Septemb. 1691.
medh Christelige och hoos of · brukelige Ceremonier, nedfäres. Hwareff
hennes andelsse bekamen hwilar / till des · then yttersta Dagsens Wasune-
liud / til then ewiga af Jesu Christo of · förwärfwade Saligheeten /
medh Siälennne förenat införandes · wärder.

Printet i Å W D hoos W. B. L. W. Åll.

Sygdennes Valet ifrån Kroppen.

A! ah/ hvad höres nu/ Låth/ Ångslan/ Klaga-
 gan/ Jämmer/
 Mitt Hus thet lader meen/ tung Borda
 trerker/ klämmers/
 Salt-tårar strömma fast/ vår tappas sin-
 ne/ mod/

Therefore O Himblamacht/ war ångzlig Hiertan god!
 Mig thet till sinnes går; hwar skall jag hemwist taga?
 Een sådan Boning mehr/ der jag haßt Juul/ god' daga/
 Förtofring och så nått/ hwar timma ögnebleet/
 Heel fager skiner jag/ frij från all werldens sweel:
 Som Solen Strimmor sin till nedre Wårlden sänder/
 Från Himmels Fästet/ och gibr fruchtsam alle Lånder:
 Så har jag Refnad; Prijs/ utwidgat från mitt Hus/
 Min Siäl som Solen klar/ till Högden gifwer Ljus.
 På ideln och Jordens Kropp the stoore Ljus i Högden
 Förtar och nibrker ge/ då lyser jag i Bogden/
 Vng. Gånstol/ Quinna/ Mange mig beröm och prijs/
 Jag har med Fågnad stor/ haßt Jordest Paradys/
 Ah såg ånnu O Kroy/ kiår såg hvad tig mon feela/
 Insmerta lader du så årla såsom sårta.
 Om jag dår wiste nu bosth/ wor i Werlden till/
 Au slyt had. iagh osparo/ jag henne sölia will. Om

Om Elden är iag wiß/ att ingen hennes Fågring
 För taga/ röfwa kan/ hon blir mitt Boo och Lögring/
 Hon har mig sin Gåst/ alt är upfyllt med Dngd.
 Tråk Zoils arga Beer/ kan gibra och nån Blygd.
 Men säg/ o tempel skön/ skal iagh nu från tig skettia?
 Din ljufligheet och lust/ rått gerna will iagh nytta.
 An Prof iagh gibra will/ af fruchten gifwa safft/
 Ditt min Natur och art må wissa större Krafft.
 Som Palm-Trä grönskas iag/ all rum har och intagit/
 Hand/ Sga/ Tunga/ foot til min förkofring dragit/
 All bughnad min thet ör att gibra godt och wähl/
 O ädle fagre Krop/ O dubbel ädle Siäl.
 Då iagy (sad' dngden än) får råtter/ intaar Hierta/
 Så må man säkert troo/ iag wurdas uthan swarta
 Ett Werldzens slättia/ sweet kan taga in mitt Boo/
 Båd Gudh och menniskiom tåck/ så grönskas iag i roo.
 Fast Dimba/ Moln och Sky mig höllia och betäckia;
 Fast Theons swarte tand will gerna mig besläckia:
 Dock Dngde. Trachten min blir frij från oreen Träck/
 På Eyrbart/ Dngdigt sinn' kan intet byta bläck.
 Men ett år mig än ledt och trycker uth floor qwigda/
 Let längewarat haar/ iagh måste dät nu lyda
 Then bästa Wård iag haar han först sitt afsked taar/
 Och går til Ban' man sin/ iagh lemnas blot och baar.
 Exempel will tu ha så gack nu fram til Wären/
 Den som har älskat Dngd af selswa ungdoms Währen/
 Tu finner wiß/ hon war een Dngde-Spegel klar/
 Tu söker wißdt omkring för än tu sådan taar.
 Rätt som een skön Magnet til Polum städ; sig wender/
 Mång reesand/ nödsfält man/ til glädie bughnad ländar.
 Så denne Dngde Siäl har användt största flät/
 Att hjälpa stora små/ med gerning/ fromheez Digt.

Som mig then arken är af Himbla Mächten gifwen!
Att gånna/ gådra godt/ dock aldrig här till drifwen/
Här gick mitt upfätt an/ jag här god framgång wan/
Ett Huus har jag bebodt/ som aldrig glömmas kan.
Hvarfdt Matronan nu i Engla Choren siter/
Har löje/ lust och frögd/ ett förja mehra gitter/
Den henne är almänt att höra these Ord/
Att hon trons fructer baar som lägges under Jord.
W! see Fioler brun och Trän med frucher sköna
Förwisna/ sakna bort/ Dyras mån man qwar röna.
Dngd. Bnder taga in nödrä Gräswen gå sin loos/
Dongder wäga til/ stoor argheet blir oss hoos.
Hwent undrar nu uppå at tårar röde kinder/
Ansichten blecka/ blå/ wee/ klagan sig insianer.
Een rätt Huus ädra from/ een Mafa trogen Siäl/
Een Moder huld och god/ här saktas nu liffwål.
Sij Jacob med sorg mod/ sin Rahet monde gråta/
För Husfrun/ Mafan tiår/ han sålde tårar wåta/
En trogen Pastor huld/ Ehrwrdig Herrans Man/
Här klagar äfwen thet at Mafan hans förswan.
Wiff ängest twungen swår/ han nu kan wål besinna/
The grumme Parces stott/ som många fälla/ binna/
Som och nu slagit full/ hans Hiertans trogne wahn/
Den uthi Wårlden här/ ett finnes mehr igen.
Den Morgon lustig/ klar upfriske tandor/ Hierta.
Lå han sin Mafa sågh/ som Sara låta smerta.
Sitt Huus wål före stå/ sig allom wänlig see/
Och leswa Engla lat/ Slikt ett mehr ärat see.
Wist Barnens gråt och roop/ owanlig sorg betoga/
Som höres öfwerliudt til stierne hwaltwet snaa.
En Moder ha the mist/ een sådan the ey så
I Wårlden mehr igen/ wist Hiertan brista må.
Här

Här sadnar Jungfrun/ Moder/ som stalle henne lära/
 Sin Footvär/ effter gå/ insupa Dngd och Abra.
 Ja Söner bägge två/ så klaga Gud sin nöd:
 Blif när of Jesu tiar/ vår Moder From' är dödd:
 Så siskon slachten här/ som Grannar Wänner säta
 Instämna klagelig/ een tohn the alla låta/
 Här sammansämna klart ung/ gammal fattig/ rijk/
 Een Moder är mist/ Sund/ the founer intet stik.
 Ännu fabr Dngden fort/ och wil sic taal fulända
 Emedan Echo hört/ från mannen/ Barmen/kiända.
 Nog war thet sanning lät/ att nndian war här nu/
 En Moder saltet ned/ mitt Huus iag måste fly/
 Jag skal/ sad Dngden sijn/ ett Prof ännu bewissa/
 Din godt trä telning bör/ den Man plä höglig prissa/
 Så tabe stön Moders art ungdofter/ Söner gå
 Sin moders Dngde steg. Jag väpet qweck äntå

Salige Afledne Modrens Swar.

Hwad är förklage Ord som Dngden mths
 Wän fäller/
 Som iag rätt bedrat har/ hwad är thet
 hon förställer.
 Thet är/ att Lemmar mm eu kunna
 ähren mehr/
 I Werlden hennes tjänst upwachta: Eß thet steer.

Men see D Adle Dugd i detta måhl ej ähren
 Så grant man räkna må ther med wj Hierta sären/
 Eben bäste Alders längd är wara rikt af Dugd/
 Eben henne ej har söckt/ han lefwer/ döör/ med Bligd.
 Att wiffa Hären grå och skrynkiot blete kinder/
 Naturens gunst thet är/ men ensamt Doff ej winner/
 Der Dugd ej zirar een/ så har han tappat Sveel
 Ett illa stinktiand' Kiärit. Upsolt med brot och feel.
 Min älders korta tjd har rätta måket hunnit/
 Hoos Gudh i Himmels högd/ och rätta hamponen sunnit/
 Nå Jorden troor iag wiff mitt Rampn thet lefwer/ groor/
 Min största lust thet war/ att tiäna lyten stoor.
 Skidn Dugd den Himbla stat/ tjd idla och så fyra/
 Ähr rätte Hären grå som enom pläga zjra.
 Dem har iag samlat up/ nu är iag wäl förhögd/
 Den dennesfähr med mig/ han nogsampt är försörgd.
 Då dödzens Pylar först i fången lade neder
 Min Krop/ strax iag så sad/ D Gudh iag tigh nu beder/
 Låt mig een tjd ännu så bli hoos min man tiär/
 Uppfostra Barnen små/ om thet sin willia är.
 Men see hwad Gudh har giordt/ mitt tillstånd bättre lagat/
 För Christi Dyna Död/ har han mig wäl behagat.
 För oro och beswär gör han een trögger hampn/
 Att werldzligt är baak rugg/ iagh boor i Jesu sampn.
 Min Fabr fan iagh här tiär/ Mohr/ Barnen/ sykon alla/
 Med mig i helig skrud the stå och Gud åkalla:
 Ehr wäntar iag till mig/ tiär Man och barnen war
 En Winter är här till/ men Sommar lust framgåhr.
 Ehr troheet/ fromheet stoor min Man och Waka sköna/
 Ehr Kiärleek reen och puur skall Gud i Högden löna/
 Ett Engla liufigt sin/ ha i moot mig bewist/
 På alla tijder/ rum/ uthan all flärd och brist.

Tac tac O fromme Jähr/ Valet lag af Ehr tager/
 Elår Sorgen utbur sin/ thet skæer som Gudh behagar/
 Hans ord then dnra skat/ Ehr tröst nu wara skall/
 Afvånnde Gudh från Ehr önska/ skada/ fall.
 Min barn hwad feelas ehr/ to Klage roop iag hörer/
 Med heete tårars flod/ ehrt Hierta sorgen rörer/
 Wist är thet som iag troor/ att i på Båhren see/
 Min Been/ andlöse Krop/ i Jorden lägges ned.
 Men Jesus Trösterman skal sig om eder wårda/
 Ett Moders Hierta han wist teer i Nöden hårda/
 Til honom bårer Ehr/ och loder Jährtiårs Röst
 Så länge Gudh hans Lijf/ Ehr hugnad, hielp och tröst.
 Then Sorg O Dotter lär/ som tig nu swåra klämmer/
 Har mig och öfvergådt/ min Dagor varit Jämmer:
 På Båhr iag Moor min säg/ wid ålder tin iag war/
 Jaa hölt mig då til Gudh/ all wordnat gaf min Jähr
 Ut lindra Sorgen swår / Huushället til at achta/
 Betrodde min Jähr mig / och thet på stadigt wachta/
 Wålignat skal tu bli om tu mig efftergåår/
 All Lydno wårar Jaar / stor åhra Dngden nåår.
 Jaa Afsteedh från Ehr raar/ lär Dotter / Söner båda
 Från Dngdebonens stigg/ Ehr ingen låter råda/
 Ja/ Sønson/ Wänner Slächt/ har Tac för liufligt Boo/
 Som iag har bofft med Ehr; men nu fått bättre Noo.

Sorge.

Sorge = Sång!

1. (na)
Mer som Phocbi prähl och pryd-
 Wederqwecker Jorden all/
 Heela strax Naturfens Lydna/
 Plå sig frögda vthan qwaal/
 Marcken här rå fruchter skön/
 Foglar qwittra i rrdån grön/
 Sägnad gee all Ding med gamman/
 Unga/ gamla springa samman.

2.
 Phosphorus med Rosen Rinner/
 Har wäl warit hoos wår Pool,
 Marcken fuchrat vthan Hinder/
 Werman gaf then klare Sool/
 Men lät wist är mångens blod/
 Hastige steelnad/ mist sin flod/
 Kinder bleke/ darrand' Leder/
 Com Jis tolnad/ segnar neder.

3.
 Stible Drächren är borttagen/
 Wyter vchi swart Coleur,
 Bleka döden/ hårda Lagen
 Hafwer smugge in om Dödr.
 Mansens Abra/ Huusens hielp/
 Barnsens Moder/ nederfält/
 Mon rå icke sommar wänder/
 Sigh i Winter/ snöds/ ålände.

4.
 Om Apelles all sikt giorde/
 Kitta vchi med Färgor sin/
 Något festa man wäl sporde/
 Sorgen, som är kommen in;
 Huusens Fader Herrans Präst
 Thetta faller / angår måst.
 Måtter Dagar fäller rårar/
 Woorgång/ vthogang gör stor sährar.

5.
 Ehra Kärleek haer / stor Slatter/
 Ingen Ting dem öfwer går/
 Då han stadige är så fareer/
 Som han war i desse Twå!
 Ach tu Död! en hårder Man/
 Hwad för Seger mon tu wan?
 Ae tu stude Wänner säta/
 Sij! Woorlösa här the gråta.

6.
 Men hwad hielper här mehr klaga?
 Andens Huus til Gräfwen gåår.
 Sidlen Ondi wähl behaga/
 Har nu lust och Kroppen säår.
 Hugnad blir nu Barnen stor/
 Som på Jorden haft eu Moor/
 Hwiltens Dygd och fromheet stråla/
 Alla them med Prijs affmola.

7.
 Här wü Ehrlike see och floda/
 Dygdens Bild och råcta mårh/
 Of will synden än wüd loda/
 Hon har bästa måter nåch/
 Jeswom wü med henne wäll/
 Rå sids Englur fåår wår Sidt/
 Hiertans hugnad/ Frögd och Himman/
 Sit of Jesus alle samman.

8.
 Fahr nu wähl o Moder byral/
 Engla kläder tu nu har/
 Namynet rit wü hedra Zira/
 Rätt så länge wü bli qwar.
 Prödnade gifwer Dygden stin/
 Better än Pärlor och Rubiin/
 Salig the som henne skatta/
 Himblen och med Lancet ar sacca.

CATHARINA ALANDRA,

Ad. 49. Αναγεγραμματομένη,

CHARA, RADIAT, ANNALES.

CHARA Deo RADIAT Matrona beata, columna
Firma domus, sexus gloria foeminei;
Nestoris annosi vitali stamine digna,
Laudibus ANNALES semper eam referant.

MATRONA CATHARINA ALANDRA,

Mut. D. in B, elis. R.

Αναγεγραμματομένη.

HANNA, RARA, NOTA, MICAT ALBA,

INvento IESU, læta HANNA fionis amatrix,
Cum Simeone petit Cœlestia gaudia vitæ;
Sic CATHARINA, chori cœlestis portio grata
Omnibus exemplo & RARA pietate celebris,
Pectoris hæc ulnis habuit Christum peramœnum
Mollibus in membris patienter singula amara
Sustulit, Ambrosiam, ceu NOTAQ; cœlica tempe
Tunc animo petiit, nunc veste MICAT nitidâ ALBA.

B

MA.

MATRONA CATHARINA CAROLI
ALANDRA,

Per *Ανάργυρα.*

HARAN, CORONA, RATA, CANAT, ILLAM, ID;

abjectis R. A.

Carmina mœsta chelys mea Iudit syrmate longo
Cypressi funebri, clauditur ore sonus.
Fletibus ora rigat truculentâ falce necata
Mater amanda bonis, auxiliumque suis.
Quem sua tuta domus manet. Omnia pallida Par-
Tabificâ taxô vulnerat, atque ferit (ca
Multâ tulitque Abraham, profugus Patria ve-
nit HARAN,
Glebam promissam dum peteret Chanaan.
Consona verba dabit, splendet virtute CORONA
Mater Alandra virens, ardua sensit ut hic
Coelicolum Chanax possessio facta venusta,
En RATA præmia sunt! Sabatha læta CANAT!
Posteritas ILLAM nitido sub marmore lectam
Hinc decorabit ovans. Id manet usq; ratum.

*Memoria & ultimo honori, inter mortales
honestissima Matriona in calu jam beata,
mærens posuit*

S. R. M. *Alumnus*

JOH. ROGBERGIUS,

Smol.

Si vicissitudines hujas ævi deplorandas rimari indagari
sine mentis constituerem, sine dubio omnium rerum occa-
sum imminere, singulaq; ad finem vergere, experiar. Ast de
omnibus fragilitati obnoxius, mei ingenii, immutari ac in-
culti, non est judicare. Sed casus in presentia luctuosis-
simus imbecillitatis humanæ exemplum sit, qui tam procellis-
solicitudinum astum ciet, ut meas vices vix cordatus quis-
quam oculis sicis contueri queat. Mater enim mea jucundi-
tate ac spavitate consuetudinis, nulli secunda, optimam vi-
ta mea levamen, hisce mundanis extremum dixit vale.
At animus stupet, lingua torpescit, genas lacryma hume-
stant, omnia membra honore ac tremore frigescunt. Quem
oculis jam sequar? Quo me vertam? Ubi optimam me-
am genetricem inveniam, quæ tanto pectoris desiderio cu-
ram mei indefessam egit. Proh! in hoc mortalitatis thea-
tro non facilis est inventu. O triste igitur ætatis meæ ad-
huc teneræ auspiciu! O rerum humanarum fragilitas! O
Parca crudelissima! quare ex hac vitæ statione matrem
charissimam evocasti? quare temporum fortunæq; vices ne-
sciens animum indistum gessit, in vultu pudorem, in ver-
bis fidem, in omni actione decentiam servando. Nunc er-
go in coelis O mater triumphum age, in terris viget tua
laus floretque sempiterna.

Ita obitum dilectissimæ suæ matris summo animi
dolore turbatus filius deflet

SAMUEL L. KIELLINUS.

Multa in humanum genus incommoda ex
morte, communi lege viventium redundant.
Quosdam ab instituto prosperitatis cursu abducit,
alios mœroris incursu perturbat. Nulla dignitas,
spendor aut ætas immunis est. Nonne Benjamin mi-
nimus natus filiorum Patriarchæ Jacobi, in primo ad
lucem aditu matrem Rahelem, & maximis dolori-
bus corporis affici, de mortalium contubernio eri-
pi vidit dum adhuc suam miseriam & calamitatem,
se infestantem ignoravit. Ut inchoandæ, ita exigen-
dæ vitæ, eadem conditio, æqua lance, ad meritum
dura ac tristia. Quod ego cum Beniamine ætate & vi-
ribus minimus liberorum, hac vice, proh dolor, ex-
perior, videns oculis imbre fluentibus, membris
tremantibus, maximoque animi tremore matrem
meam charissimam terræ demandandam, loculum
occupasse. O faciem horribilem! O dolorem vix
superandum! quam matrem similem huic jam im-
plorem, Ah in mundo invenero nullam. Laudis i-
deo statuam, Tibi O Mater mea, obedientia filiali,
erigo perpetuam,

Filius mœstissimus.

CAROLUS L. KIELLINUS.

